

20 цікавих фактів про Кот-Д'івуар
Аффі Яво Крістіан Лопес (Кот-Д'івуар)
Науковий керівник – ст. викладач О.В. Писаревська
ХНАДУ

Якщо поглянути на карту світу, то в західній Африці, що межує на півночі з Малі і Буркіна-Фасо, на сході з Ганою, на заході з Ліберією і Гвінеєю, на півдні омивається Гвінейською затокою Атлантичного океану, бачимо таку таємничу, екзотичну, мало відому Республіку Кот-д'Івуар [1]. Що ж це за країна? Яка її територія? Які цікаві звичаї є в культурі народу Кот-д'Івуару? Чим займається населення Кот-д'Івуару? Яка офіційна мова в Республіці Кот-д'Івуар? Саме ці, та інші питання розкриємо в статті, «20 цікавих фактів про Кот-Д'івуар».

Раніше офіційна назва цієї країни була «Республіка Берегу Слонової Кістки», але в середині 1980-х років було вирішено, що це географічна назва не потребує перекладу. «Берег Слонової Кістки» французькою і буде «Кот Д'івуар». Не дивлячись на назву країни «Берег Слонової Кістки» торгівля слоновою кісткою, припинилася в цій місцевості ще в 18 столітті, оскільки на той час слони в Кот-Д'івуарі були повністю винищені.

Територія країни – 322 460 км² (67 місце у світі). Населення – 23 млн. 741 тис. осіб (86 місце в світі) [2].

Місто Ямусукро – столиця Кот Д'івуару. В столиці держави, Ямусукро, розташована Базиліка Пресвятої Діви Марії, яка офіційно визнана найбільшою церквою на планеті. Гігантська базиліка має площу в 30 000 квадратних метрів і висоту купола в 158 метрів. Між іншим, мусульман у цій країні більше, ніж християн.

Прапор Кот-Д'івуару – триколірний, з помаранчевої, білої і зеленої вертикальних рівновеликих смуг. Помаранчева смуга символізує савану і родючість землі на півночі країни, білий – мир і єдність, зелена – надію і ліси півдня країни. Раніше, Кот-Д'івуар був колонією Франції.

Держава втратила статус французької колонії ще в 1960 році, але його офіційною мовою, як і раніше вважається французька мова.

Незважаючи на те, що офіційна мова Кот Д'івуару – французька, але тут, як і в багатьох інших країнах Африки, більшість населення говорить на своїх племінних мовах. Основні місцеві мови – дьюла, баулі, бете подекуди французька.

На території Кот Д'івуару проживає близько шістдесяти різних народів, часом вельми несхожих один на одного.

У Кот-Д'івуарі навчені грамоті 60% чоловіків і лише 38% жінок [2]. Тому не дивно, що в цій країні панує бідність. Досить типова картина для більшості країн Африки у всьому світі.

Великим містом країни є місто Абіджан. Абіджан в Кот-Д'івуарі – третє за величиною місто планети, чий жителі говорять французькою мовою.

Інтернету в цій країні практично немає. В місті Абіджан функціонує кілька інтернет-кафе.

Від більшості інших країн Африки Кот Д'івуар відрізняється відсутністю особливо посушливої місцевості – тут цвіте і пахне буйна природа. У лісах Кот Д'івуару росте приблизно 600 видів дерев.

Національний парк «Таї» в Кот-Д'івуарі – один з останніх первинних лісів, що збереглися на африканському континенті. Цей зелений масив визнаний світовим природним надбанням.

В Кот-Д'івуарі з пальмових зерен готують традиційний соус «грєн», який вважається одним з найсмачніших у світовій кулінарії.

Кот-Д'івуар є світовим лідером з вирощування какао, займає третє місце на планеті за обсягом вирощування кави. Саме ці рослини забезпечують чверть ВВП держави.

Кот-Д'івуар є найбільшим експортером пальмової олії і натурального каучуку в Африці. Також Кот-Д'івуар є одним з головних експортерів ананасів.

У Кот-Д'івуарі жоден місяць не обходиться без опадів.

На півночі країни взимку дме гарячий вітер з Сахари, який не дає нормально дихати і сильно погіршує видимість через велику кількість піску у повітрі.

Література:

1. Атлас мира: Максимально подробная информация / Руководители проекта: А. Н. Бушнев, А. П. Притворов. – Москва: АСТ, 2017. – С. 63. – 96 с. – ISBN 978-5-17-10261-4.
2. Токарева З. И. Республика Кот-д'Ивуар. Справочник. — М.: Наука, 1990.

Історія звичайної ручки

Убрахім Алі У Ассу (Марокко)

Науковий керівник – ст. викладач Н.В. Ушакова

ХНАДУ

Візьміть, будь ласка, ручку! Дайте, будь ласка, ручку! Такі знайомі фрази, але цікаво дізнатися, як писали люди до появи сучасної ручки: якими інструментами користувалися, щоб написати лист. Історія людства налічує більш, ніж 6000 років писемного мистецтва.

З давніх-давен люди прагнули відтворення власних вражень та значних подій не лише у малюнках, але й у письмі. Звісно, першими інструментами стали рука, звичайна палка та камінь, які були чи не єдиним відомим приладдям майже дві тисячі років.

І лише потім люди почали використовувати вологі глиняні таблички, а знаряддям для письма слугувала очеретяна паличка – стилус. Трикутна форма такої палички під час натискання залишала відтиск у формі кліна. І таке письмо стало називатися клинописом. Іноді замість палички використовували кістку або бронзову паличку.

З виникненням ієрогліфів ускладнюються і приладдя: глиняні таблички замінюють на папірус, а замість гострого стилуса використовують кисть, що дозволило писцям також створювати різнокольорові зображення на папірусі за допомогою фарб.